

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/151/2024
Identifikačné číslo spisu:	1306217765
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1306217765.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ E. E. Š., narodenej X. F. XXXX, T.-S., P. XX, 2/ D. T., narodeného XX. E. XXXX, T.-S. a 3/ P. T., narodenej XX. F. XXXX, J. G., J. X, zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Pavel Polakovič s.r.o., Bratislava - Rača, Detviarska 14, proti žalovaným 1/ CPK, s.r.o., Bratislava, Robotnícka 5, IČO: 31 396 089, 2/ D. E. U., narodenému XX. M.S. XXXX a 3/ O. W. U., narodenej XX. D. XXXX, obom T., B. XXX/X, o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby a vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým na Okresnom súde Bratislava III) pod sp. zn. 8C/17/2006, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2024 sp. zn. 5Co/67/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2024 sp. zn. 5Co/67/2023 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě l š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 20. júna 2018 č. k. 8C/17/2006-794 Okresný súd Bratislava III (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) zamietol v celom rozsahu žalobu, ktorou sa žalobcovia (a spolu s nimi v procesnom postavení pôvodného žalobcu 1/ i O. D. T., ktorý ale v priebehu konania X. D. XXXX zomrel) na žalovaných (v prípade žalovanej 1/ presnejšie pôvodne na jej právnej predchodkyni „1. dražobná, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Staré záhrady 3“) domáhali určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby konanej 16. júna 2006 a neskoršej opakovanej dražby konanej 14. júla 2006, ktorej predmetom boli rodinný dom - stavba súp. č. XXXX, postavená na parcele č. XXXX/X a pozemky parc. č. XXXX/X a XXX/XX, zapísané na LV č. XXX pre katastrálne územie S. (ďalej tiež len „sporné nehnuteľnosti“), ako aj určenia vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam. Výslovil, že žalovaná 1/ má samostatný a žalovaní 2/ a 3/ majú spoločný a nerozdielny nárok na náhradu trov konania od spoločne a nerozdielne zaviazaných žalobcov 1/ až 3/ v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka a napokon žalovaným 2/ a 3/ nepriznal náhradu v sume 100 €. Rozsudok zdôvodnený (pokiaľ šlo o vec samu) právne ust. § 137 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i ďalších neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“); § 2 písm. a), f), g) a k), § 5 ods. 1, 2 a 7, § 7, § 11 ods. 2 a 4, § 12 ods. 1 a 2, § 13 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 2 a 4 až 6, § 20 ods. 7 a 11, § 21 ods. 2 a 3, § 22 ods. 1

a 4 a § 27 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov; § 8 ods. 1, §§ 9 a 26, § 27 ods. 1, § 39, § 151j ods. 1 a § 151m ods. 6 OZ (zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších zmien a doplnení) a § 31 ods. 1 a 2 zákona o rodine (č. 36/2005 Z. z.) odôvodnil vecne prakticky tým, že žalobu v časti určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby bolo treba považovať za procesne prípustnú, táto však nebola dôvodná v časti dražby neúspešnej (ktorá sa neskončila vydražením sporných nehnuteľností) už z tohto dôvodu a v časti týkajúcej sa opakovanej dražby pre nepreukázanie žiadneho z tvrdených a žalobcami namietaných dôvodov neplatnosti. Najmä nešlo akceptovať tvrdenie o nezastúpení žalobcov, v čase dražieb maloletých (pretože ich zastupoval najskôr otec a neskôr matka a o prípad konfliktu záujmov rodičov a dieťaťa s potrebou zastúpenia dieťaťa opatrovníkom tu nešlo); neboli tu vady pri doručovaní oznámení o dražbe spoluvlastníkom, daňovému úradu a príslušnej mestskej časti; význam nemalo označenie dražby ako dobrovoľnej za stavu, keď tu nešlo o dražbu z iniciatívy vlastníka, ale záložného veriteľa (a formálne vzaté takto o dražbu nedobrovoľnú); za neurčité a ani odporujúce úprave platnej v čase konania dražieb nešlo považovať dojednanie zo zmluvy o vykonaní dražby o možnom znížení najnižšieho podania a spôsobe zníženia; podkladom dražby bolo ocenenie, ktoré nebolo staršie ako predpisoval zákon a napokon tu nebolo ani tvrdeného rozporu s dobrými mravmi, keď o. i. za rozporný s dobrými mravmi bolo treba považovať naopak stav permanentného zadlžovania sa pôvodným žalobcom 1/ a následnej nemožnosti uspokojenia veriteľov inak než dražbou sporných nehnuteľností; dôvodil tiež súd prvej inštancie, ktorý napokon žalobu v časti požadujúcej určenie vlastníctva považoval za takú, ktorej chýbal naliehavý právny záujem na požadovanom určení a po úmrtí jedného z pôvodných žalobcov navyše aj náležité nezmenenú (čo taktiež vylučovalo iné rozhodnutie, než jej zamietnutie).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“) rozsudkom zo 16. apríla 2019 sp. zn. 5Co/305/2018 (v poradí prvým) na odvolanie žalobcov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalovaným priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Do odôvodnenia takéhoto svojho rozhodnutia nad rámec pomerne rozsiahlej reprodukcie obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, obsahu odvolania a odkazov na viaceré ustanovenia CSP pojal prakticky len záver o neopodstatnenosti odvolania (bod 68. odôvodnenia); ďalšie závery o riadnom zistení súdom prvej inštancie skutkového stavu, o správnom zhodnotení ním výsledkov riadne a v potrebnom rozsahu vykonaného dokazovania aj jeho správnych skutkových i právnych záveroch vrátane ich náležitého, jasného a výstižného odôvodnenia (bod 69.); konštatovanie potreby stotožnenia sa v celom rozsahu i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a obmedzenie sa preto na konštatovanie správnosti takýchto dôvodov (bod 70.), a to, že (citované z rozsudku odvolacieho súdu) „v rámci svojho odvolania žalobcovia neprezentujú žiadne podstatné tvrdenia, s ktorými by sa už nevyporiadal súd prvej inštancie“ a „pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie“ (? , bod 71.).

3. Tento rozsudok odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 31. januára 2023 sp. zn. 3Cdo/29/2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie prakticky pre stotožnenie sa s dovolaním žalobcov 2/ a 3/, ak týmto bola namietaná vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, spočívajúca v nevypravení rozsudku odvolacieho súdu náležitým odôvodnením, ktoré by sa vysporiadalo s konkrétnymi odvolacími námietkami neskorších dovolateľov.

4. Následne odvolací súd i v poradí druhým svojim rozsudkom z 20. februára 2024 sp. zn. 5Co/67/2023 rozhodol tak, ako rozsudkom prvým, a to prakticky s rovnakým odôvodnením ako po prvý raz s tou výnimkou, že tentoraz sa podrobnejšie vyjadril k problému ocenenia sporných nehnuteľností (tvoriacich predmet dražby).

5. Aj proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 2/ a 3/ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z ustanovení aj § 421 ods. 1 písm. a) CSP aj § 420 písm. f) CSP. Navrhli zrušenie rozsudku odvolacieho súdu s vrátením mu veci na ďalšie konanie. V prípade namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci zotrvali na názore, že odvolací súd za cenu odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ako aj iných súdov (ktorej výrazom sú rozhodnutia uvádzané v dovolaní) na ujmu

dovolateľov vyriešil otázku potreby schválenia súdu na úkon týkajúci sa nakladania rodiča s majetkom maloletých detí (o aký prípad podľa nich šlo aj v prípade dražby sporných nehnuteľností, ktorých boli spoluvlastníkmi, pričom svoje spoluvlastnícke podiely nadobudli dedením po starej matke). V nevysporiadaní sa odvolacieho súdu aj s týmto aspektom problému (s možnosťou dražby aj spoluvlastníckych podielov nepatriacich dlžníkov) tkvie potom aj namietaná (hoc aj opätovne nie explicitne) zmätočnosť vada.

6. Žalobkyňa 1/ ani žalovaní ani tentoraz dovolacie návrhy nepodali.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané (§ 424 CSP) napadnuté rozhodnutie (potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu a inak aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 CSP.

9. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak (o. i.) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [písmeno f) ustanovenia].

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu [písmeno a)].

11. Tak, ako už bolo uvedené v skoršom kasačnom uznesení v tejto veci, so zreteľom k prekonaniu právneho názoru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej tiež len „veľký senát“) o neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa ustanovení §§ 420 a 421 CSP, vyjadreného v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1VCdo/2/2017, ku ktorému došlo uzneseniami veľkého senátu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018 a Ústavného súdu Slovenskej republiky z 25. apríla 2018 sp. zn. PLz. ÚS 1/2018-22; bol dovolací súd konfrontovaný s otázkou posúdenia existencie oboch dovolaním uplatnených dôvodov prípustnosti dovolania, v súlade s logikou procesnej úpravy však samozrejme v poradí priradenom im chronológiou príslušných ustanovení zákona.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto aj v tomto prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľov, že v konaní došlo k nimi tvrdenej vade zmätočnosti.

13. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama

procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

14. Dovolatelia dovolaním namietali (o. i.), že „súd“ (tu rozumej odvolací súd) „sa nevysporiadal so spoluvlastníckymi podielmi, ktoré boli dražbou prevedené na vydražiteľa (tu rozumej s podielmi vlastnícky prináležiacimi maloletým deťom bez statusu dlžníka v záväzkovom vzťahu, tu porovnaj č. l. 879 p. v.). Z obsahu spisu vyplýva, že táto ich námietka je obsahovo totožná s odvolacou námietkou všetkých žalobcov z ich odvolania, podľa ktorej „súd“ (tu rozumej prvej inštancie) „sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že dražobná spoločnosť odpredala celý rodinný dom, pričom žalobcovia - deti W. O.. T. boli spoluvlastníkmi v súčte polovice rodinného domu“, „títo nikdy nedlžili ani neručili celým svojim majetkom“ a „záložná zmluva podpísaná ich predchodcom bola vyhranená na konkrétnu sumu“ (tu porovnaj tiež č. l. 815).

15. V napadnutom rozsudku v prejednávanej veci odvolací súd uviedol, že „sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie“ a „vzhľadom na túto skutočnosť obmedzil odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP“, ako aj to, že „pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie“, oboje za situácie, keď súčasťou odvolania žalobcov proti rozsudku súdu prvej inštancie boli aj námietky uvedené v bode 14. tohto uznesenia najvyššieho súdu, ku ktorým však odvolací súd nezaujal (a to navzdory tomu, že rovnaký nedostatok mu bol už raz dovolacím súdom vytknutý) žiadne (nieto ešte dostatočne konkrétne a zrozumiteľné) stanovisko (nasvedčujúce tomu, že sa s týmito námietkami vysporiadal).

16. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

17. V danom prípade tak opätovne nešlo inak, než konštatovať, že odvolací súd sa napriek výslovnému príkazu urobenému súčasťou ustanovenia § 387 ods. 3 CSP nevysporiadal v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku s tvrdeniami žalobcov, uvedenými v odvolaní, ktoré nešlo označiť za nepodstatné a to za situácie, keď už pred ním opomenul sa s obsahovo identickými vyjadreniami vypořiadat' aj súd prvej inštancie.

18. Opakovane sa tak žiada zdôrazniť, že možnosť plného stotožnenia sa odvolacieho súdu s odôvodnením ním preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie s obmedzením sa na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (ako pravidlo) a ďalšia možnosť doplnenia (odvolacím súdom) na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalších dôvodov (tu možnosť majúca povahu výnimky z pravidla, ktorej uplatnenie prichádza do úvahy podľa toho, aký argumentačný priestor súd prvej inštancie odvolaciemu súdu úplnosťou svojej argumentácie ponechá) je síce súčasťou úpravy slovenského civilného procesu už pred čias nadobudnutia účinnosti CSP (tu pre prípad záujmu porovnaj tiež § 219 ods. 2 OSP), v rámci rekonštrukcie však zákonodarca do zákona výslovne zanesol aj to, čo v skoršom čase šlo (a bolo nutné) vyvodit' z logiky úpravy a jej účelu a čoho podstatu možno vyjadriť tak, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom nezbavuje odvolací súd hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z odvolania (prinajmenšom tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné

stanovisko, alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlil, prečo takáto argumentácia bola bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na problém neboli spôsobilé ovplyvniť). Tým samozrejme nie je myslené to, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale to, že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument.

19. Pretože odvolací súd v prejednávanej veci nezaujal k otázkam urobeným súčasťou odvolania žalobcov i argumentácie tejto strany sporu z času predchádzajúceho rozhodnutiu v druhej (za iných okolností konečnej) inštancii žiadne stanovisko, vylučovalo to akýkoľvek iný záver dovolacieho súdu než ten, že v tomto prípade došlo už po druhý raz k zaťaženiu konania pred odvolacím súdom tvrdenou zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f) CSP a aj v poradí druhé dovolanie iniciátorov sporu tak muselo byť z tohto dôvodu nielen prípustné, ale tiež dôvodné. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími tvrdeniami žalobcu, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, je totiž tak závažným nedostatkom (deficitom) rozhodnutia (a zásahom do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

20. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015). Ak rovnaký názor zastáva prevažujúca rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (napríklad 2Cdo/5/2018 alebo 3Cdo/146/2018 či 8Cdo/70/2017), dovolací súd ani v tomto prípade neposudzoval dovolanie z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok (čo v konkrétnostiach znamená tak z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, ako aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 rovnakého zákona), zvlášť ak úplná absencia dôvodov v rozhodnutí odvolacieho súdu znemožňovala aj konštatovanie, či vôbec a ak áno, ako tento dovolateľmi nastroľovaný právnu otázku riešil (a vyriešil).

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúci za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP) a vychádzajúc z toho, že tým, komu bolo namieste pričítať dovolaním vytýkanú vadu zmätočnosti bol práve odvolací súd (s povinnosťou reagovať na zákonom ustanovené skutočnosti, ktorú si ale nesplnil a v tomto smere bolo podružným, že tomuto predchádzalo nevysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami už v prvej inštancii).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.